

УДК 327:004:351.746.1

DOI <https://doi.org/10.32782/2312-1815/2026-23-14>

Микола Марчук

ORCID: 0000-0002-7001-282X

Ілля Круглюк

ORCID: 0009-0003-9716-6161

ЦИФРОВА ПУБЛІЧНА ДИПЛОМАТІЯ УКРАЇНИ У ВІЙНІ НАРАТИВІВ: ПОЛІТИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ

У статті здійснено комплексний і системний аналіз цифрової публічної дипломатії України у війні наративів як важливого інструменту зовнішньополітичної комунікації, репрезентації держави на міжнародній арені та протидії дезінформації в умовах російської гібридної агресії. Досліджено еволюцію цифрової публічної дипломатії України від початкових засад державної інформаційної політики та іномовлення до формування цілісної системи стратегічних комунікацій, інформаційної безпеки, цифрової присутності держави й інституційної взаємодії у міжнародному інформаційному середовищі. Проаналізовано нормативно-правову базу, що становить основу функціонування цифрової публічної дипломатії України, зокрема конституційні норми, закони, а також стратегічні документи у сфері інформаційної та кібербезпеки. Обґрунтовано, що ця база формує правові та інституційні передумови для просування українського наративу у світі, реагування на інформаційні загрози, взаємодії з цифровими платформами та забезпечення балансу між свободою вираження поглядів і вимогами національної безпеки.

Окрему увагу приділено працям як українських, так і закордонних дослідників, у яких цифрова дипломатія розглядається як складова нової публічної дипломатії, інструмент стратегічних наративів, трансмедійної комунікації та взаємодії з мережевими аудиторіями. Встановлено, що в сучасних умовах цифрова публічна дипломатія поєднує політичні, правові, комунікаційні та безпекові елементи, а її ефективність значною мірою залежить від швидкості реакції, доказовості, координації інституцій та адаптації повідомлень до різних міжнародних аудиторій. Висвітлено проблематику розвитку цифрової публічної дипломатії України, зокрема фрагментацію управління, недостатню узгодженість між інституціями, складність оцінювання результативності комунікаційної політики, ризики надмірних обмежень у сфері свободи слова, а також новітні виклики, пов'язані з поширенням ШІ-маніпуляцій і синтетичних фейків.

Ключові слова: публічна дипломатія, війна наративів, дезінформація, стратегічні комунікації, інформаційна безпека, іномовлення, інформаційна політика, цифрове середовище.

Виклад основного матеріалу. Становлення цифрової публічної дипломатії України відбувалося поступово: від загальних засад інформаційної політики та іномовлення до формування цілісної системи стратегічних комунікацій, інформаційної безпеки й присутності держави в цифровому середовищі. Особливо інтенсивно цей процес розвинувся в умовах російської гібридної агресії, коли цифрова публічна дипломатія стала інструментом міжнародного інформування, протидії дезінформації та просування українського наративу у світі на основі спеціальних законів, стратегій і профільних інституцій.

Українська література останніх років розглядає цифрову дипломатію як складову нової публічної дипломатії та як інструмент зовнішньої політики в інформаційному суспільстві, підкреслюючи роль соціальних медіа у швидкому донесенні позиції держави, масштабуванні

© М. Марчук, І. Круглюк, 2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

охоплення і формуванні двостороннього зворотного зв'язку. Так, Т. Краснопольська та І. Милосердна описують цифрову дипломатію як «провідну технологію» нової публічної дипломатії, пов'язану зі зростанням ролі соціальних медіа й їх проникненням у політику, а також із можливістю швидкого донесення позиції до багатомільйонної іноземної аудиторії при мінімальних витратах і з миттєвим отриманням реакції [4, с. 14–15]. М. Окладна та В. Стеценко систематизують поняття й історію виникнення цифрової дипломатії, її цілі та напрями, підкреслюючи специфіку використання соціальних мереж у міжнародних відносинах, оскільки соціальні мережі є не лише каналом, але й середовищем ризиків (маніпуляцій, неконтрольованих інформаційних хвиль, компрометацій) [7, с. 14]. Показовою є робота М. Кут, яка прямо пов'язує цифрову дипломатію з інструментами комунікації, інформаційною безпекою та використанням соціальних мереж, віддзеркалюючи її «прагматичне» переосмислення в українському академічному дискурсі [5, с. 3–4]. Паралельно, К. Янченко, аналізуючи стратегічні наративи в соціальних мережах у контексті російсько-української війни, акцентує на їх поширенні з метою легітимації агресії та послаблення міжнародної підтримки України, наголошуючи на ролі інформаційних середовищ різних країн у формуванні відповідного дискурсу [24, с. 3145–3146].

Що стосується нормативної бази цифрової публічної дипломатії України у війні нарративів, то вона постає як багаторівнева система, у якій поєднуються конституційні гарантії, загальні інформаційні закони, спеціальне медійне й безпекове регулювання, а також стратегічні документи держави. Її суть полягає в тому, що захист інформаційного простору має здійснюватися не всупереч свободі слова, а в межах законності, легітимної мети та пропорційності. Саме тому конституційні норми, закони та міжнародні стандарти свободи вираження формують правову основу, яка одночасно дозволяє державі реагувати на інформаційну агресію і не втрачати демократичної легітимності. У контексті війни нарративів це особливо важливо, адже будь-яке непропорційне або довільне обмеження в цифровому середовищі може бути використане противником як доказ «цензури» та послабити довіру як в самій країні, так і з боку міжнародних партнерів.

Якщо розглядати більш детально, то період після 1991 року характеризувався інституційним становленням держави та формуванням базових гарантій інформаційних прав як передумови легітимної внутрішньої та зовнішньої комунікації. Основою нормативного поля став Закон «Про інформацію» 1992 року, який закріпив принципи інформаційних відносин, державну інформаційну політику та право на інформацію як основу для регуляції інформаційної сфери [9]. Конституція 1996 року інституціоналізувала свободу думки і слова та право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію, однак, в той же час, вона визначила, що обмеження можливі лише законом і з конкретних міркувань (національна безпека, територіальна цілісність, громадський порядок, охорона здоров'я, захист репутації чи прав інших осіб, запобігання розголошенню конфіденційної інформації, авторитет і неупередженість правосуддя). Подібний підхід є ключовим в забезпеченні будь-якої політики інформаційної безпеки [3].

У 2011 році було ухвалено Закон «Про доступ до публічної інформації», який визначив поняття публічної інформації, мету закону як забезпечення прозорості суб'єктів владних повноважень, гарантії доступу та процедури оприлюднення, включаючи вимогу публікації на офіційних вебсайтах та на єдиному державному вебпорталі відкритих даних [8]. Цей закон важливий для цифрової публічної дипломатії подвійно: як внутрішній стандарт доброчесності держави (що прямо впливає на міжнародну довіру) та як практична основа доказової комунікації у відповідь на дезінформацію, коли швидкий доступ до публічних даних стає ресурсом для спростування неправдивої або маніпулятивної інформації (дебанкінг) й просування певних ідей, інтересів або змін (адвокація).

У 2014 році було ухвалено Закон «Про санкції», що створив основу для застосування спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів як інструмента національної безпеки, який у практиці 2014–2026 років використовувався, зокрема, як один із правових механізмів реагування на інформаційні загрози та пов'язані з ними мережі впливу [13]. У 2015 році ухвалено Закон «Про систему іномовлення України», який прямо визначив місію іномовлення як захист національних інтересів за кордоном та формування позитивного іміджу України шляхом об'єктивного інформування про події в Україні, що стало одним із фундаментальних аспектів державної зовнішньої комунікації у цифровому середовищі [14].

У 2017 році Доктрина інформаційної безпеки зафіксувала, що застосування росією технологій гібридної війни перетворило інформаційну сферу на ключову арену протистояння, а також закріпила поняття стратегічних комунікацій як інструменту держави (включно з публічною дипломатією) та прямо включила «формування позитивного іміджу України у світі» й розвиток іномовлення до національних інтересів в інформаційній сфері [12]. Згодом, у 2017 році було ухвалено Закон «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України», який заклав правові засади функціонування кіберсектору як невід'ємної частини інформаційної безпеки, що критично важливо, оскільки компрометації цифрових ресурсів безпосередньо конвертуються у репутаційні й нарративні втрати [11].

У 2022 році ухвалено Закон «Про медіа», який оновив регуляторну базу, зокрема у частині онлайн-медіа та платформ спільного доступу до відео, поєднавши принципи свободи діяльності у сфері медіа та заборони цензури з процедурами реагування на порушення, що стало критичним для правової визначеності в умовах воєнного стану та інформаційної агресії [10]. У 2023 році уряд затвердив план заходів із реалізації Стратегії інформаційної безпеки, фактично розпочавши втілення проектного документа на практиці, однак питання вимірювання впливу та ефективної міжвідомчої координації й надалі залишаються ключовими викликами [17]. Станом на 2026 рік в інституційному ландшафті чітко окреслюється інституціоналізація стратегічних комунікацій на рівні профільного міністерства: офіційний сайт визначає Міністерство культури та стратегічних комунікацій України як головний орган виконавчої влади, відповідальний за реалізацію державної політики в інформаційній сфері та телерадіомовленні, що підтверджує її тривалу значущість, свідчить про довгострокову актуальність цієї теми, незалежно від фаз загострення кризової комунікації [6].

Отже, нормативна база цифрової публічної дипломатії у війні нарративів є не просто набором правових актів, а цілісною моделлю, покликаною забезпечити легітимність державної комунікації, інформаційну стійкість і довіру до українського голосу в міжнародному цифровому просторі.

Одним із базових інструментів є цифрове іномовлення, тобто поширення інформації про Україну для закордонних аудиторій через сайти, соцмережі, відеоплатформи, стримінгові сервіси та мультимовний контент. Його завдання полягає не просто в інформуванні, а у формуванні стійкої міжнародної присутності України в цифровому просторі, де конкурують державні та недержавні нарративи. Саме тому іномовлення виступає практичним засобом захисту національних інтересів за кордоном і створення позитивного іміджу держави через достовірну, оперативну та професійно підготовлену інформацію [14; 15].

Іншим важливим інструментом є стратегічні комунікації в цифровому середовищі, які забезпечують узгодженість повідомлень різних державних інституцій. У війні нарративів значення має не тільки сам факт комунікації, а й її послідовність, швидкість і смислова єдність [15]. Якщо різні органи влади транслюють розрізнені або суперечливі меседжі, противник отримує можливість посилювати хаос, недовіру та сумніви. Тому цифрова публічна дипломатія спирається на координацію повідомлень, підготовку окремої версії пояснення подій, кризові реакції та адаптацію комунікації до різних міжнародних аудиторій.

Практичними інструментами цифрової публічної дипломатії України у 2014–2026 роках можна описати систему взаємопов'язаних каналів і інституцій, де керівними принципами мають бути швидкість реакції, доказовість, інтонаційна відповідність цільовим аудиторіям та стратегічна узгодженість з державними цілями. Міністерство закордонних справ (МЗС) у стратегічному документі 2021–2025 років виділяє цифрову публічну дипломатію як один із ключових напрямів, вводячи проектний менеджмент і вимірюваність результатів як принцип роботи, що є важливим «містком» між класичною дипломатією та сучасними можливостями платформ [1]. Окреме місце посідають інституційні механізми протидії дезінформації, які можна вважати прикладними інструментами цифрової дипломатії. Важливою є роль і центру протидії дезінформації при РНБО, що полягає у моніторингу інформаційного простору, ідентифікації загроз, підготовці аналітики для РНБО та участі у розвитку системи стратегічних комунікацій, вироблення відповідей, координації державної реакції і реалізації Стратегії інформаційної безпеки [19]. Практично це означає, що цифрова дипломатія вже не обмежується «поширенням позитивного образу», а включає системну аналітичну роботу з ворожими інформаційними кампаніями, швидке спростування фейків і формування контрнарративів.

Доволі ефективно себе показали інструменти «м'якої сили», особливість яких полягає в здатності держави досягати зовнішньополітичних цілей через привабливість, довіру та переконання, а не примус чи тиск. Таким інструментом є мультимедійний цифровий контент, який дозволяє робити дипломатичну комунікацію емоційно переконливою й придатною для глобального споживання. Це можуть бути відео, короткі пояснювальні ролики, інфографіка, спецпроекти, візуалізація фактів, документування наслідків агресії, персоналізовані історії та контент для різних платформ і мовних аудиторій. У цифровому середовищі саме форма подачі часто визначає, чи зможе державне повідомлення конкурувати з дезінформаційним, тому інструментом дипломатії стає не лише зміст, а й формат, темп, візуальна мова і здатність контенту швидко поширюватися.

На практиці ж чітко прослідковується, що у «війні нарративів» російська сторона системно використовує повторювані тези. Так, велике значення приділяється «нацистському» нарративу, який виступає своєрідним образом «ворога» та слугує універсальним інструментом делегітимації політичних режимів, передусім України [2]. Подібні «псевдоісторії» спрямовані на емоційне закріплення ярлика та формування образу «ворога». Центр протидії дезінформації, наприклад, прямо фіксує поширення ролика, що просуває кремлівську тезу «Україна - терористична держава, в якій живуть нацисти», підкреслюючи зв'язок сюжету з російськими пропагандистами та його емоційно-маніпулятивну мету [16]. Іншою тезою є «військові біолабораторії». Цей нарратив попри неодноразове спростування продовжує використовуватися для виправдання агресії та створення образу прихованої загрози [20]. Для України це є своєрідним «тестом» цифрової публічної дипломатії на здатність одночасно працювати з експертними аудиторіями (через доказові матеріали, документи, партнерські пояснення) та масовими цифровими аудиторіями (через прості, візуально переконливі контрпояснення), не виходячи за межі стандартів свободи вираження та правової визначеності [22].

Методологічно важливо, що темп і масовість дезінформаційних вкидів часто підпорядковуються логіці, описаній К. Паулом як «firehose of falsehood (потік брехні під тиском)»: багато каналів, висока частота, повторюваність і низька прихильність до істини, причому інструментами є саме інтернет і соціальні медіа [23]. Суть подібного явища не в тому, щоб переконати людей однією великою брехнею, а в тому, щоб залити інформаційний простір величезною кількістю повідомлень, швидко, багаторазово, з різних джерел, не дуже переймаючись ані правдою, ані внутрішньою послідовністю. Зі сторони України ефективна протидія в такій моделі потребує не лише спростування, а й випереджальної комунікації, побудови довіри та мобілізації «мережових публік». Інформаційне протистояння, в таких випадках,

виходить за межі суто комунікаційних практик, а протидія дезінформації вимагає скоординованих дій на рівні державної політики. Ефективність проактивної комунікації та формування довіри безпосередньо залежить від узгодженості дій інституцій, чіткості розподілу повноважень і наявності єдиного стратегічного підходу до інформаційної безпеки.

Незважаючи на нормативну базу та підходи до виявлення та врегулювання інформаційних загроз, залишаються проблеми, на які варто звернути увагу. Першою проблемою є фрагментація управління та ризик формування паралельних комунікаційних контурів: хоча українські стратегічні документи прямо передбачають ефективну взаємодію органів влади із суспільством і розвиток міжнародної співпраці, на практиці цифрова дипломатія МЗС, стратегічні комунікації профільного міністерства, іномовлення та аналітико-безпекові центри часто працюють у межах різних циклів планування та користуються різними метриками [15]. Політичним рішенням має бути інституціоналізація єдиного міжвідомчого контуру стратегічних комунікацій із чітким розподілом відповідальності за стратегічні наративи, кризові комунікації, міжнародне позиціонування та аналітику впливу, прив'язана до реалізації Стратегії інформаційної безпеки до 2026 року і до урядового плану заходів (ключовим показником має стати не обсяг контенту, а результативність у збереженні міжнародної підтримки й зниженні проникності дезінформації у пріоритетних аудиторіях).

Другою проблемою є баланс свободи вираження і безпеки як постійне джерело юридичного та репутаційного ризику: Конституція, Міжнародний пакт про громадянські і політичні права (ICCPR) і Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод встановлюють рамки дозволених обмежень, а закон про доступ до публічної інформації формулює вимоги до обмеження доступу, що концептуально близькі до пропорційності, однак у тривалому воєнному стані зростає ризик надмірних або недостатньо обґрунтованих обмежень, які можуть підірвати демократичну легітимність і зовнішню довіру [3]. Рекомендованим політичним кроком є запровадження посиленого стандарту процедурної прозорості для рішень, що зачіпають онлайн-середовище (регуляторні дії, санкційні інструменти, обмежувальні заходи), включно з публічними обґрунтуваннями в межах допустимого, механізмами апеляції та регулярними звітами, що зменшує простір для контрнарративів про «політичну цензуру» і узгоджується з підходом Європейського суду з прав людини до оцінки втручання у свободу вираження [21].

Третьою проблемою є зростання ролі ШІ-маніпуляцій у 2024–2026 роках, що ускладнює доказову комунікацію. Українські офіційні структури вже фіксують хвилі згенерованих відео, які просувають наративи російської пропаганди, що підвищує вимогу до технічної експертизи та швидкої верифікації [18]. Практичний шлях розв'язання полягає у створенні спільних з платформами та партнерами протоколів «верифікації офіційних каналів» і «швидкого маркування» синтетичних фейків, а також у фінансуванні незалежної дослідницької інфраструктури моніторингу, узгодженої з європейськими підходами до прозорості даних і управління ризиками в DSA та кодексі протидії дезінформації.

У підсумку, політико-правова основа цифрової публічної дипломатії України у війні нарративів є достатньо розвиненою, включаючи як конституційні гарантії так базові і спеціальні закони, але потребує завершення інституційної узгодженості, удосконалення механізмів реалізації та забезпечення цілісного стратегічного управління.

Висновки. Узагальнюючи, цифрова публічна дипломатія України у війні нарративів перетворилася на один із ключових інструментів зовнішньополітичної комунікації, захисту національних інтересів та протидії дезінформації в міжнародному цифровому просторі. Її становлення відбувалося поступово - від закріплення базових інформаційних прав і принципів державної інформаційної політики до формування комплексної системи іномовлення, стратегічних комунікацій, інформаційної та кібербезпеки. Особливого значення цей процес

набув після 2014 року, коли в умовах російської гібридної агресії інформаційна сфера стала повноцінною ареною міжнародного протистояння. Нормативно-правова база України у цій сфері є достатньо розгалуженою та охоплює конституційні гарантії свободи слова, закони про інформацію, доступ до публічної інформації, іномовлення, медіа, санкції, кібербезпеку, а також стратегічні документи у сфері інформаційної та кібернетичної безпеки. Саме така багаторівнева модель забезпечує легітимність державної комунікації, створює правові механізми для реагування на інформаційні загрози та водночас дозволяє зберігати демократичні стандарти й міжнародну довіру.

Практичні інструменти цифрової публічної дипломатії України доцільно розглядати не як сукупність окремих комунікаційних каналів чи технічних засобів поширення інформації, а як цілісну, структурно взаємопов'язану систему зовнішньої присутності держави в цифровому середовищі, спрямовану на захист національних інтересів, закріплення українського нарративу у міжнародному інформаційному просторі, формування довіри до позиції держави та забезпечення стійкої міжнародної підтримки. Ефективність такої системи визначається не лише інтенсивністю інформаційних потоків, кількістю оприлюднених повідомлень чи масштабом охоплення аудиторії, а насамперед спроможністю держави діяти послідовно, оперативно, інституційно узгоджено й змістовно переконливо в умовах глобальної конкуренції нарративів, де боротьба за інтерпретацію подій нерідко має не менше значення, ніж самі політичні чи воєнні події. Саме тому цифрове іномовлення, стратегічні комунікації, кризове інформування, аналітичний моніторинг інформаційного середовища, спростування дезінформації, взаємодія з глобальними цифровими платформами, використання мультимедійного контенту та координація державних і суспільних акторів мають розглядатися як єдиний комплекс практичних інструментів, у межах якого кожен елемент не існує ізольовано, а функціонує у системі взаємного підсилення та доповнення.

Отже, значення практичних інструментів цифрової публічної дипломатії полягає в тому, що вони забезпечують реальну й активну присутність України в глобальному цифровому дискурсі та перетворюють державну комунікацію на дієвий чинник міжнародної підтримки, політичної легітимації та стратегічного захисту. Через ці інструменти Україна не лише доносить фактичну інформацію, а й формує зрозумілий для зовнішнього світу концепт сприйняття війни, власного спротиву, гуманітарних потреб, політичних цілей і ціннісних орієнтирів. У такому розумінні цифрова публічна дипломатія постає не як допоміжний напрям зовнішньої політики, а як один із ключових механізмів міжнародної суб'єктності держави, підтримання її репутаційної стійкості та утвердження її позиції у війні нарративів, де перемога залежить не лише від сили аргументів, а й від здатності держави своєчасно, системно й переконливо інтегрувати ці аргументи у глобальний інформаційний простір.

Література:

1. Дмитро Кулеба представив першу Стратегію публічної дипломатії МЗС України та назвав сім її напрямів. *Кабінет Міністрів України*. 2021. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/dmitro-kuleba-predstaviv-pershu-strategiyu-publichnoyi-diplomatiyi-mzs-ukrayini-ta-nazvav-sim-yiyi-napryamiv>.
2. Ключові нарративи прокремлівської дезінформації: «Нацисти». *EUvsDisinfo*. 2022. URL: <https://euvsdisinfo.eu/ua/ключові-нарративи-прокремлівської-де-6/>.
3. Конституція України : *Закон України* від 28.06.1996 № 254к/96-ВР.
4. Краснопольська Т. М., Милосердна І. М. Цифрова дипломатія як основа нової публічної дипломатії. *Актуальні проблеми політики*. 2022. №. 69. С. 13-20. DOI <https://doi.org/10.32837/app.v0i69.1296>.
5. Кут М. Цифрова дипломатія Міністерства закордонних справ України: поточний стан і перспективний розвиток. *Економіката суспільство*. 2025. № 80. С. 5. DOI: 10.32782/2524-0072/2025-80-63.
6. Міністерство культури України : офіційний сайт. URL: <https://mincult.gov.ua/>.

7. Окладна М. Г., Стеценко В. Ю. Роль цифрової дипломатії в сучасній зовнішній політиці держави. *Правотайнноваційнесуспільство*. 2020. №2(15). С. 13–17. DOI10.37772/2309-9275-2020-2(15)-2.
8. Про доступ до публічної інформації : *Закон України* від 13.01.2011. № 2939-VI.
9. Про інформацію : *Закон України* від 02.10.1992. № 2657-XII.
10. Про медіа : *Закон України* від 13.12.2022. № 2849-IX.
11. Про основні засади забезпечення кібербезпеки України : *Закон України* від 05.10.2017. № 2163-VIII.
12. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 грудня 2016 року «Про Доктрину інформаційної безпеки України» : *Указ Президента України* від 25.02.2017. № 47/2017.
13. Про санкції : *Закон України* від 14.08.2014. № 1644-VII.
14. Про систему іномовлення України : *Закон України* від 08.12.2015. № 856-VIII.
15. Про Стратегію інформаційної безпеки : проект Указу Президента України. URL: <https://mincult.gov.ua/files/pdf/45698712365.pdf>.
16. У мережі шириться маніпулятивний ролик про «нацистів» в Україні. *Центр протидії дезінформації*. 2023. URL: <https://cpd.gov.ua/warnin/u-merezhi-shyrytsya-manipulyatyvnyj-rolyk-propaczystiv-v-ukrayini/>.
17. Уряд затвердив план заходів з реалізації Стратегії інформаційної безпеки до 2025 року. *Міністерство культури України*. 2023. URL: <https://mincult.gov.ua/news/uriad-zatverdyv-plan-zakhodiv-z-realizatsii-stratehii-informatsiynoi-bezpeky-do-2025-roku/>.
18. Центр фіксує нову хвилю згенерованих відео, які просувають наративи ru-пропаганди. *Центр протидії дезінформації*. 2026. URL: <https://cpd.gov.ua/international-direction/ssha/czentr-fiksuye-novu-hvylyu-zgenerovanyh-video-yaki-prosuvayut-naratyvy-ru-propagandy/>.
19. About Center for Countering Disinformartion. *Центр протидії дезінформації*. 2021. URL: <https://cpd.gov.ua/en/docs/about-center-for-countering-disinformartion/>.
20. Disinfo: Biolabsin Ukrainearenotforpeacefulpurposes. *EUvsDisinfo*. 2023. URL: <https://euvsdisinfo.eu/report/biolabs-in-ukraine-are-not-for-peaceful-purposes/>.
21. Guideon Article 10 oftheConvention - Freedomofexpression.*EuropeanCourtofHumanRights*. 2025. URL: https://ks.echr.coe.int/documents/d/echr-ks/guide_art_10_eng.
22. International Covenanton Civiland Political Rights. *GeneralAssemblyresolution 2200A (XXI)*. 1966. URL: <https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/international-covenant-civil-and-political-rights>.
23. Paul C., Matthews M. The Russian “Firehoseof Falsehood” Propaganda Model: Why It Might Workand Optionsto CounterIt. *RAND*. 2016. URL: <https://www.rand.org/pubs/perspectives/PE198.html>.
24. Yanchenko K., Humprecht E. Strategic Narrativeson Social Media: How Information Environments Shapethe Russian-Ukrainian War Discoursein Seven European Countries. *International Journalof Communication*. 2025. №. 19. С. 3134-3158.

References:

1. KabinetMinistrivUkrainy. (2021). DmytroKulebapredstavyyvershuStratehiiupublichnoyidiplomatii MZS Ukrainytanazvavsimyiniapriamiv [DmytroKulebapresentedthefirstPublicDiplomacyStrategyoftheMinistryofForeignAffairsofUkraineandnameditssevendiferentdirections]. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/dmitro-kuleba-predstaviv-pershu-strategiyu-publichnoyi-diplomatiyi-mzs-ukrayini-ta-nazvav-sim-yiyi-napryamiv>. [in Ukrainian].
2. EUvsDisinfo.(2022).Kliuchovinaratyvyprokremlivskoidezinformatsii:“Natsysty”[Key narrativesofpro-Kremlindisinformation: “Nazis”]. URL: <https://euvsdisinfo.eu/ua/ключові-нاراتиви-прокремлівської-де-б/>. [in Ukrainian].
3. KonstytutsiiaUkrainy [ConstitutionofUkraine].*LawofUkraine*.No. 254k/96-VR (1996, June 28). [in Ukrainian]
4. Krasnopolska, T. M., &Myloserdna, I. M. (2022). Tsyfrovadyplomatiia yakosnovanovoipublichnoyidiplomatii [Digitaldiplomacyasthebasisofnewpublicdiplomacy]. *Aktualniproblemyipolityky*. № 69. pp. 13–20. DOI <https://doi.org/10.32837/app.v0i69.1296>. [inUkrainian].

5. Kut, M. (2025). TsyfrovadyplomatiiaMinisterstvazakordonnykhspravUkrainy: potochnyistan i perspektyvyrozvytku [DigitaldiplomacyoftheMinistryofForeignAffairsofUkraine: Currentstateanddevelopmentprospects]. *Ekonomikatasuspilstvo*. № 80. pp. 5. DOI: 10.32782/2524-0072/2025-80-63. [in Ukrainian].
6. MinisterstvokulturyUkrainy [MinistryofCultureofUkraine]. Ofitsiinyisait [Officialwebsite]. URL: <https://mincult.gov.ua/>. [in Ukrainian].
7. Okladna, M. H., &Stetsenko, V. Yu. (2020). Roltsyfrovoidiplomatii v suchasniizovnishniipolitytsid erzhavy [Theroleofdigitaldiplomacyinthemodernforeignpolicyofthestate]. *Pravo ta innovatsii nesuspilstvo*. № 2(15). pp. 13-17. DOI 10.37772/2309-9275-2020-2(15)-2. [in Ukrainian].
8. Prodostupdopublichnoiinformatsii [Onaccesstopublicinformation]. *LawofUkraine*. No. 2939-VI (2011, January 13). [in Ukrainian].
9. Proinformatsiiu [Oninformation]. *LawofUkraine*. No. 2657-XII (1992, October 2). [in Ukrainian].
10. Promedia [Onmedia]. *LawofUkraine*. No. 2849-IX (2022, December 13). [in Ukrainian].
11. ProosnovnizasadyzabezpechenniakiberbezpekyUkrainy [OnthebasicprinciplesofensuringcybersecurityofUkraine]. *LawofUkraine*. No. 2163-VIII (2017, October 5). [in Ukrainian].
12. ProrishenniaRadynatsionalnoibezpeky i oboronyUkrainyvid 29 hrudnia 2016 roku “ProDoktrynuinformatsiinoibezpekyUkrainy” [OnthedeclarationoftheNationalSecurityandDefenseCouncilofUkraineofDecember 29, 2016, “OntheInformationSecurityDoctrineofUkraine”]. *DecreeofthePresidentofUkraine*. No. 47/2017 (2017, February 25). [in Ukrainian].
13. Prosanktsii [Onsanctions]. *LawofUkraine*. No. 1644-VII (2014, August 14). [in Ukrainian].
14. ProsystemuinomovlenniaUkrainy [OnthesystemofforeignbroadcastingofUkraine]. *LawofUkraine*. No. 856-VIII (2015, December 8). [in Ukrainian].
15. ProStratehiiuinformatsiinoibezpeky: ProiektUkazuPrezydentaUkrainy [OntheInformationSecurityStrategy: DraftDecreeofthePresidentofUkraine]. URL: <https://mincult.gov.ua/files/pdf/45698712365.pdf>. [in Ukrainian].
16. CenterforCounteringDisinformation. (2023). U merezhishyrytsiamanipuliatyvnyirolykpro “natsystiv” v Ukraini [A manipulativevideoabout “Nazis” inUkraineisspreadingonline]. URL: <https://cpd.gov.ua/warnin/u-merezhi-shyrytsya-manipulyatyvnyj-rolyk-pro-naczystiv-v-ukrayini/>. [in Ukrainian].
17. MinisterstvokulturyUkrainy. (2023). Uriadzatverdyvplanzakhodiv z realizatsiiStratehiiinformatsiinoibezpekydo 2025 roku [ThegovernmentapprovedtheactionplanforimplementingtheInformationSecurityStrategyuntil 2025]. URL: <https://mincult.gov.ua/news/uriad-zatverdyv-plan-zakhodiv-z-realizatsii-stratehii-informatsiynoi-bezpeky-do-2025-roku/>. [in Ukrainian].
18. CenterforCounteringDisinformation. (2026). Tsentrifiksuienovukhvyliuzhenerovanykhvideo, yakiprosuvaiutnaratyvyru-propahandy [TheCenterrecords a newwaveofgeneratedvideospromotingthenarrativesofRussianpropaganda]. URL: <https://cpd.gov.ua/international-direction/ssha/czentr-fiksuyev-novu-hvylyuzhenerovanykh-video-yaki-prosuvayut-naratyvy-ru-propagandy/>. [in Ukrainian].
19. AboutCenterforCounteringDisinformation. (2021). Tsentrprotydiidezinformatsii [CenterforCounteringDisinformation]. URL: <https://cpd.gov.ua/en/docs/about-center-for-countering-disinformation/>.
20. EUvsDisinfo. (2023). Disinfo: BiolabsinUkrainearenotforpeacefulpurposes. URL: <https://euvsdisinfo.eu/report/biolabs-in-ukraine-are-not-for-peaceful-purposes/>.
21. *EuropeanCourtofHumanRights*. (2025). GuideonArticle 10 oftheConvention-Freedomofexpression. URL: https://ks.echr.coe.int/documents/d/echr-ks/guide_art_10_eng.
22. InternationalCovenantonCivilandPoliticalRights, *GeneralAssemblyResolution 2200A (XXI), 999 U.N.T.S. 171* (1966). URL: <https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/international-covenant-civil-and-political-rights>.
23. Paul, C., &Matthews, M. (2016). TheRussian “firehoseoffalsehood” propagandamodel: Whyitmightworkandoptionstocounterit. *RAND*. URL: <https://www.rand.org/pubs/perspectives/PE198.html>.
24. Yanchenko, K., &Humprecht, E. (2025). Strateginnarrativesonsocialmedia: HowinformationenvironmentsshapetheRussian-UkrainianwardiscourseinsevenEuropeancountries. *InternationalJournalofCommunication*. № 19. P. 3134–3158.

Ilya Kruhlyuk, Mykola Marchuk. Digital Public Diplomacy Of Ukraine In The War Of Narratives: Political And Legal Principles Of Ensuring Information Security

The article provides a comprehensive and systematic analysis of Ukraine's digital public diplomacy in the war of narratives as an important tool of foreign policy communication, representation of the state in the international arena, and countering disinformation in the context of Russian hybrid aggression. The article examines the evolution of Ukraine's digital public diplomacy from the initial principles of state information policy and foreign policy to the formation of a holistic system of strategic communications, information security, the state's digital presence, and institutional interaction in the international information environment. The legal framework that underpins the functioning of Ukraine's digital public diplomacy is analyzed, including constitutional norms, laws, and strategic documents in the field of information and cybersecurity. It is argued that this framework forms the legal and institutional prerequisites for promoting the Ukrainian narrative in the world, responding to information threats, interacting with digital platforms, and ensuring a balance between freedom of expression and national security requirements.

Special attention is paid to the works of both Ukrainian and foreign researchers, in which digital diplomacy is considered as a component of new public diplomacy, a tool of strategic narratives, transmedia communication, and interaction with online audiences. It has been established that in modern conditions, digital public diplomacy combines political, legal, communication and security elements, and its effectiveness largely depends on the speed of response, evidence, coordination of institutions and adaptation of messages to different international audiences. The issues of the development of digital public diplomacy in Ukraine are highlighted, in particular, fragmentation of governance, lack of coordination between institutions, the complexity of assessing the effectiveness of communication policy, the risks of excessive restrictions on freedom of speech, as well as the latest challenges associated with the spread of AI manipulations and synthetic fakes.

Key words: *publicdiplomacy, a warofnarratives, misinformation, strategiccommunications, informationsecurity, foreignlanguage, informationpolicy, digitalenvironment.*

Відомості про авторів:

Марчук Микола – кандидат історичних наук, доцент, Карпатський національний університет імені Василя Стефаника.

Круглюк Ілля – аспірант кафедри політичних наук, Карпатський національний університет імені Василя Стефаника.

Дата першого надходження статті до видання: 14.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 08.04.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 27.05.2026